احمد وخشیته
استادیار دانشگاه دوستی ملل روسیه

در حوالی میدان سرخ

صلح؛ فضیلتی که هنگام جنگ دشوار می‌شود

اگر بپذیریم که تهدید، سلاح کسانی است که تهدید می‌شوند؛ به پیچیدگی بحران اوکراین بیشتر پی خواهیم برد؛ در سطح دوجانبه، مسکو و کی‌یف دیگری را تهدیدی مقابل منافع ملی و امنیتی همدیگر می‌دانند و همین دیدگاه را می‌توان در سطح منطقه‌ای میان روسیه و اتحادیه اروپا و فرامنطقه‌ای کرملین و کاخ سفید نیز بسط داد. در این میان کافی است به این نکته نیز توجه داشته باشیم که تهدید مفهومی انتزاعی دارد و هریک از طرفین می‌توانند دامنه متفاوتی از رفتارهای طرف مقابل خویش را زیر چتر تهدید تعریف کنند. مبتنی بر این وضعیت، نگاه خیر و شر از سوی هریک از آنها به سوی دیگری تثبیت شده و مطابق همین رویکرد، کی‌یف با عدم پایبندی به توافق مینسک، روسیه با ورود نظامی به اوکراین و غرب با تقابل اقتصادی و رسانه‌ای با روسیه، جنگ در طیف‌های مختلف آن را به عنوان راهی برای گشودن گره‌های سیاسی انتخاب کرده‌اند و البته هریک معتقد هستند که ناگزیر در این مسیر قرار گرفته‌اند.

بدیهی است که از جنگ نمی‌توان انتظار خوبی داشت و حتی پیروزمندانه‌ترین نبردها نیز شری است که باید از آن جلوگیری شود. اگرچه صلح، مفهوم زیبایی است که همه کشورها در دوران آرامش از آن به زیبایی سخن می‌گویند و بر آشتی و روابط مسالمت‌آمیز در روابط بین‌الملل تاکید دارند؛ اما از لحظه آغاز هر جنگی، این فضیلت یک‌باره به جرمی بزرگ تبدیل می‌شود که علاقه‌مندان به آن ممکن است به طیفی از تهمت‌ها و جرائم مبتلا شوند که دامنه آن از سازش شروع می‌شود و تا خیانت ادامه دارد. از این رو، مذاکره و صلح که ما از آن به عنوان درمان جنگ یاد می‌کنیم، در هنگام نبرد می‌تواند به مراتب دشوارتر از ادامه منازعه باشد.

نگاه جامعه روسیه به مذاکرات

به نظر می‌رسد نتایج موقت مذاکرات مسکو و کی‌یف موجی از شوق را در میان همه کسانی که دیپلماسی را ابزار اصلی دستیابی به صلح می‌دانند؛ برانگیخت و در محافل کارشناسی نه فقط از احتمال مذاکرات در سطح پوتین و زلنسکی سخن به میان آمد؛ بلکه درخصوص مکانیسم‌های لازم برای ارائه تضمین‌های امنیتی چندجانبه و حتی چشم‌انداز بازسازی اوکراین نیز صحبت‌هایی می‌شد. اما به موازات همین نگاه طرفداران رویکرد مذاکره که دیپلماسی را ابزار تحقق رفع تهدید و دستیابی به صلح می‌دانند؛ طیف دیگری قاطعانه بر ادامه حضور نظامی روسیه در اوکراین تاکید دارند و معتقد هستند که طرف اوکراینی اصلا به دنبال مذاکره نیست و کی‌یف تنها به‌ظاهر دم از مذاکره می‌زند تا زمان بخرد و مبتنی بر این نگاه حتی آنها طیف خواهان مذاکره را زودباور می‌خوانند. طبیعی است که طیف نخست معتقد هستند که باید هریک از طرفین برای دستیابی به آتش‌بس امتیازاتی بدهند و در مقابل اما پایان درگیری را مبتنی بر تسلیم کامل کی‌یف ترسیم می‌کنند.

در این مجال اگر بر رویکرد طرفداران دیپلماسی و برون‌رفت از بحران اوکراین از مسیر مذاکره معطوف شویم؛ این طیف معتقدند درست است که عطف به مستنداتی زلنسکی بازیگر بایدن است و در مسیر تهدیدزایی مقابل منافع ملی روسیه گام برمی‌دارد؛ اما باید پذیرفت که او اکنون رئیس‌جمهور قانونی اوکراین است. از سوی دیگر اگرچه اوکراین یک کشور جوان است، اما باید استقلال آن به عنوان یک کشور مستقل شناسایی شود و سپس مبتنی بر دیپلماسی مطالبات امنیتی روسیه مبتنی بر توافق مینسک پیگیری شود.

در این میان به نظر می‌رسد که مسکو مبتنی بر هر دو دیدگاه پیش می‌رود؛ در سوی دیپلماسی، در عین حال که به مذاکره توجه دارد، اما ملاحظاتی را نیز به عنوان شرایط اساسی خود مطرح می‌کند: از جمله اینکه کی‌کیف نیروهای نظامی خود را از دونتسک و لوگانسک خارج کند، استقلال آنها را به رسمیت بشناسد و البته بر الحاق کریمه به روسیه نیز تأکید دارد؛ موضوعی که ویاچسلاو والودین، رئیس مجلس دومای روسیه نیز بار دیگر بر آن تأکید کرد. با وجود این باید توجه داشت که هیچ توافقی کامل نیست و با گذر زمان و تغییر شرایط، بسیاری از مسائل جدید ممکن است در آینده ظهور کند. موضوعی که تولستوی نیز در کتاب جنگ و صلح با این تعبیر از آن یاد کرد: هیچ چیز قوی‌تر از آن دو جنگجو یعنی صبر و زمان نیست، آنها همه کار خواهند کرد... .

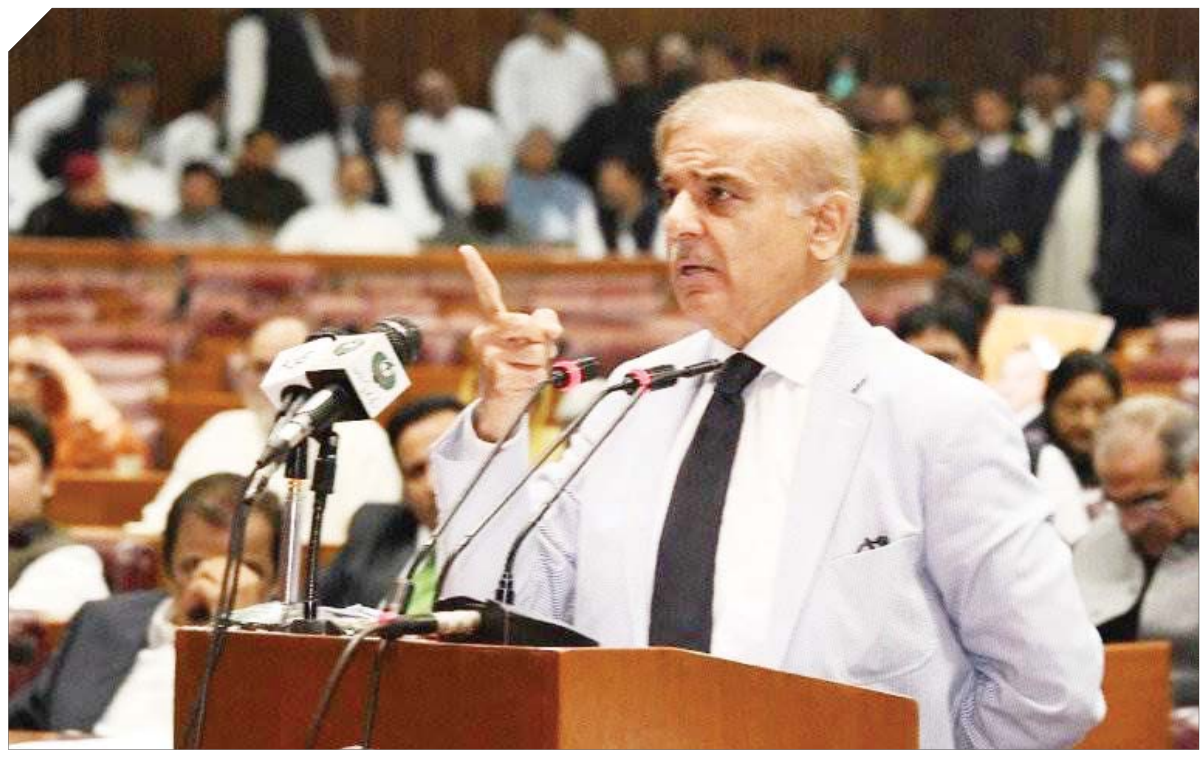

نخست‌وزیر جدید پاکستان با نیم‌نگاهی به غرب مدعی روابط متعادل با همه کشورهای منطقه شد

تراز مصنوعی تعادل

نبود اراده جدی دوجانبه و تحریم‌ها بزرگ‌ترین موانع توسعه مناسبات ایران و پاکستان محسوب می‌شوند

بهاره محبی: «به ملت پاکستان دروغ نخواهم گفت و حقایق را تحریف نخواهم کرد. حقیقت باید آشکار شود». این بخشی از جدیدترین وعده‌های شهباز شریف نخست‌وزیر جدید پاکستان است، کشوری که کمتر دولتی در آن دوره قانونی خود را به پایان می‌رساند. پارلمان پاکستان هفته گذشته سرانجام پس از چند هفته ناآرامی سیاسی با رأی عدم اعتماد به عمران خان او را از مقام نخست‌وزیری عزل کرد تا شهباز شریف رهبر حزب مسلم لیگ پاکستان (شاخه نواز)، با وجود سابقه نه چندان شفافش بتواند به قدرت برسد و تا انتخابات بعدی که قرار است ۲۰۲۳ برگزار شود بر کرسی نخست‌وزیری تکیه بزند. شهباز شریف ۷۰ ساله، برادر کوچک‌تر نواز شریف است که سه بار به مقام نخست‌وزیری رسیده است. او پس از انتخابات ۱۹۹۷ برای نخستین بار به ریاست دولت محلی ایالت پنجاب، پرجمعیت‌ترین ایالت پاکستان، رسید. با این حال، دوره ریاست او با کودتای نظامی پرویز مشرف در سال ۱۹۹۹ کوتاه شد ولی دوباره در ۲۰۰۸ و پس از بازگشت از تبعید سیاسی، به عنوان رئیس دولت محلی ایالت پنجاب انتخاب شد. شهباز شریف در پی سلب صلاحیت برادر بزرگ‌ترش، نواز شریف از تصدی پست‌های کلیدی از جمله نخست‌وزیری پس از افشای فساد مالی او در «اسناد پاناما» در سال ۲۰۱۸ به عنوان رهبر حزب مسلم لیگ انتخاب شد.

اقتصاد درهم‌شکسته پاکستان را می‌توان جدی‌ترین چالش پیش‌روی شهباز شریف خواند. در دوران زمامداری عمران خان تورم و افزایش قیمت نفت عرصه را بیش از پیش بر اسلام‌آباد تنگ کرد؛ به‌طوری که دولت وقت مجبور شد تا با وجود پیش‌بینی نارضایتی‌های عمومی قیمت سوخت را افزایش دهد که نتیجه چندانی هم نداشت.

جهانگیر ارشاد تحلیلگر اقتصادی ـ سیاسی پاکستانی، می‌نویسد: «ریشه بحران اقتصادی پاکستان در ناآرامی‌های سیاسی است. اغلب دولت‌ها برای آرام‌کردن مخالفان و نگه‌داشتن خود در قدرت، تاکتیک‌ها و استراتژی‌های کوتاه‌مدت را به برنامه‌های پایدار ترجیح می‌دهند و همین برنامه‌های دم‌دستی است که در بلندمدت کشور را دچار بحران‌هایی به مراتب عمیق‌تر می‌کند مانند افزایش کمرشکن بدهی‌های خارجی، بالارفتن تورم، تشدید بی‌کاری و استفاده نابجا از منابع طبیعی» و این دقیقا میراثی است که دولت عمران خان برای شهباز شریف به جا گذاشته است. گفته شده، نرخ تورم پاکستان در ماه مارس به ۱۲.۷ رسیده و این روند همچنان در حال افزایش است. از سوی دیگر، شهباز شریف نیز مانند برادر بزرگ‌ترش با اتهامات جدی فساد مواجه است. در دسامبر ۲۰۱۹ میلادی، ۲۳ ملک متعلق به شهباز شریف و پسرش حمزه به اتهام پول‌شویی توقیف شد. او در سپتامبر ۲۰۲۰ نیز در جریان بررسی این پرونده به طور موقت بازداشت شد. شریف اکنون باید اعتبار ازدست‌رفته خود را احیا کند. شاید به همین خاطر بود که پس از به قدرت رسیدن در نخستین قدم سازمان ملی حسابرسی پاکستان را منحل کرد، سازمانی که توسط عمران خان بنا شده و وظیفه‌اش افشای پرونده‌های فساد اعضای حزب مردم و حزب مسلم لیگ شاخه نواز بود. تنظیم رابطه با ارتش پاکستان که تقریبا تعیین‌کننده سرنوشت دولت‌ها در این کشور است نیز از جمله چالش‌های داخلی جدی شهباز شریف به شمار می‌رود.

سیاست خارجی از کابل تا واشنگتن

پاکستان مجهز به سلاح هسته‌ای و جمعیت ۲۲۰ میلیون نفری، با همسایگانی چون افغانستان در غرب، چین در شمال شرق و رقیب هسته‌ای هند در شرق، اهمیت استراتژیک بالایی دارد. از همین رو گمانه‌زنی‌ها درباره سیاست خارجی دولت جدید این کشور نیز بالا گرفته است. دولت شهباز شریف در حالی به قدرت رسیده که روابط سازمان اطلاعات ارتش پاکستان و طالبان در افغانستان سست و پرتنش شده است، به‌طوری که اکنون برای طالبان که به دلیل کسری منابع مالی و انزوای بین‌المللی با بحران اقتصادی و انسانی مواجه شده، قطر جای پاکستان را گرفته است. لیزا کورتیس مدیر برنامه امنیتی هند و اقیانوس آرام ایالات متحده، در این باره می‌گوید: «ما به پاکستان به عنوان پل ارتباطی با طالبان نیاز نداریم چراکه حالا قطر این نقش را برعهده گرفته است». شهباز شریف در اولین سخنرانی خود در پارلمان پاکستان رویکرد خود در حوزه سیاست خارجی را تا حد زیادی مشخص کرد و گفت: «نقش ملک سلمان و شاهزاده محمد بن سلمان پادشاه و ولیعهد عربستان به‌دلیل حمایت‌های دائمی آنها از پاکستان را ارج می‌نهم». او همچنین همه کشورهای غربی را به «تعاملی متوازن و متعادل» با پاکستان دعوت کرد. شهباز شریف بر ضرورت بهبود روابط کشورش با ایالات متحده و همچنین برقراری روابط خوب با هند، کشور هسته‌ای همسایه و رقیب پاکستان، تأکید کرد. نخست‌وزیر جدید پاکستان در بخش دیگری از اظهارات خود، اطمینان خاطر داد که درباره ادعاهای مطرح‌شده از سوی عمران خان، نخست‌وزیر برکنارشده این کشور، مبنی بر وجود «توطئه‌ای خارجی» برای براندازی رژیم اسلام‌آباد تحقیق خواهد شد. در این میان آنچه مشخص است این است که رابطه چین و پاکستان چشم‌انداز مثبتی دارد. به اعتقاد ناظران، دولت شهباز شریف سیاست دولت قبل در برابر پکن را ادامه خواهد داد و کریدور اقتصادی چین-پاکستان به ارزش ۶۰ میلیارد دلار همچنان همسایگان را به هم پیوند خواهد داد. شهباز شریف تأکید کرده که دولت آتی پاکستان با سرعت بیشتری طرح راهروی مشترک اقتصادی پاکستان و چین موسوم به «سیپک» را ادامه خواهد داد.

نگاه مثبت خاندان شریف به هند

هند و پاکستان از زمان استقلال در سال ۱۹۴۷ سه بار به‌طور جدی با یکدیگر درگیر شده‌اند که دو مورد آنها بر سر منطقه مورد مناقشه کشمیر با اکثریت مسلمان بوده است. اکنون گرچه تنش‌های دو کشور در امتداد مرزها به پایین‌ترین سطح خود از سال ۲۰۲۱ رسیده اما به دلیل بی‌اعتمادی عمیق نسبت به طیف وسیعی از موضوعات از جمله انتقاد شدید عمران از نارندرا مودی نخست‌وزیر هند، به دلیل مدیریت حملاتش به مسلمانان اقلیت در هند، تقریبا هیچ گفت‌وگوی دیپلماتیک رسمی بین دو کشور وجود نداشته است. با این حال خانواده شریف همواره تلاش کرده‌اند که در روابط با دهلی پیش‌قدم شوند، سیاستی که به نظر می‌رسد شهباز شریف نیز آن را ادامه خواهد داد. خاندان شریف معمولا مناسبات دوستانه‌ای با «نارندرا مودی» دارند. نواز شریف نخست‌وزیر سابق پاکستان نیز در اقدامی تاریخی در سال ۲۰۱۴ در مراسم تحلیف نارندرا مودی نخست‌وزیر هند شرکت کرده بود. یک سال بعد هم مودی به اقامتگاه نواز شریف در لاهور رفت و در مراسم عروسی نوه او حضور یافت.

اشتیاق شریف، بی‌تفاوتی واشنگتن

شهباز شریف در عین حال حامی سرسخت بهبود روابط با آمریکاست. شریف در روزهای گذشته در مصاحبه‌ای گفته بود که روابط خوب با ایالات متحده برای پاکستان بسیار مهم است. در عین حال حامی سرسخت حفظ و ارتقای روابط حسنه با آمریکاست. او هفته گذشته در مصاحبه‌ای گفت که روابط خوب با ایالات متحده برای پاکستان بسیار مهم است و وی امیدوار است بتواند با حمایت دیگر حزب مطرح و قدرتمند پاکستان یعنی «حزب مردم» به نخست‌وزیری کشورش برسد. گرچه اسلام‌آباد قویا به‌دنبال بهبود روابط آسیب‌دیده خود با واشنگتن است اما برخی از کارشناسان سیاسی مستقر در ایالات متحده بر این باورند که روابط با پاکستان برای دولت آمریکا که این روزها درگیر بحران‌های بزرگ‌تری چون حمله روسیه به اوکراین است اولویت چندانی ندارد مگر آنکه سیاست‌های دولت جدید به ناآرامی‌های گسترده داخلی پاکستان یا افزایش تنش با هند منجر شود. «رابین رافل» دستیار سابق وزیر امور خارجه آمریکا در جنوب آسیا که از همکاران ارشد مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌المللی است، معتقد است که ایالات متحده مشکلات زیادی برای رسیدگی دارد و پاکستان یکی از آنان نیست اما او معتقد است که روابط اسلام‌آباد و واشنگتن در دوره شهباز شریف قطعا تنش‌های کمتری در مقایسه با دوره عمران خان خواهد داشت. کورتیس نیز که به عنوان مدیر ارشد شورای امنیت ملی دونالد ترامپ خدمت می‌کرد، می‌گوید: «از آنجایی که این ارتش پاکستان است که سیاست‌های حائز اهمیت از نظر ایالات متحده، یعنی افغانستان، هند و تسلیحات هسته‌ای را سازمان‌دهی می‌کند، تحولات سیاسی داخلی پاکستان تا حد زیادی برای ایالات متحده بی‌اهمیت است». روابط اسلام‌آباد و تهران نیز از جمله موضوعاتی است که دولت آینده اسلام‌آباد توجه ویژه‌ای به آن خواهد داشت. شهباز شریف در نخستین روزهای به قدرت رسیدن بر تقویت رابطه اسلام‌آباد ـ تهران تأکید کرده است. او در سخنرانی‌اش در برابر نمایندگان پاکستان از لزوم تقویت روابط تجاری کشورش با تهران صحبت کرده است. نخست‌وزیر پاکستان همچنین از عزم خود برای تقویت روابط با عربستان خبر داده و بر تحقق شراکت راهبردی میان دو کشور تاکید کرده است. شهباز شریف چند روز پیش با انتشار توییتی تاکید کرد که روابط پاکستان و عربستان روابطی ویژه با اعتماد متقابل استثنائی است. وب‌سایت تحلیلی ژئوپلیتیکس می‌نویسد: «خلاف سیاست داخلی که چون کلافی سردرگم به نظر می‌رسد، مسیر دولت پاکستان در سیاست خارجی تقریبا مشخص است. شهباز شریف به احتمال بسیار زیاد با توجه به منافع اقتصادی‌اش روابط با پکن را در اولویت قرار خواهد داد. در ارتباط با غرب نیز اسلام‌آباد منافع پاکستان را در نظر خواهد گرفت و تلاش خواهد کرد که روابط با غرب و شرق را تنظیم کند».

چالش‌های بهبود رابطه پاکستان و ایران

محسن روحی‌صفت کارشناس شبه‌قاره و جنوب شرق آسیا و همچنین سرپرست سابق سرکنسولگری جمهوری اسلامی ایران در افغانستان، معتقد است که «در دولت جدید اسلام‌آباد، میان پاکستان و ایران مشکلی پیش نخواهد آمد و این منوط به کسی که در آنجا نخست‌وزیر شود یا در ایران رئیس‌جمهور شود، نیست. معمولا مراودات بین دو کشور مراودات خوبی است. در منطقه اگر یک وضعیت استقلال‌طلبانه بیشتری داشته باشند احتمال همکاری بیشتر هست به شرطی که ما هم آمادگی آن را داشته باشیم».

یکی از نکات مهم و استراتژیک در رابطه میان ایران و پاکستان، به توسعه بندر چابهار مربوط می‌شود. از زمان امضای موافقت‌نامه سه‌جانبه میان ایران، افغانستان و هند برای توسعه همکاری بر محور بندر چابهار، این مفروض که توسعه این بندر در تقابل با بندر گوادر پاکستان قرار دارد، به طور گسترده‌ای مطرح شده است. رابطه نزدیک پاکستان با چین و سرمایه‌گذاری پکن در این کشور که در مسیر پروژه «کمربند و جاده» قرار دارد باعث توسعه سریع بندر گوادر پاکستان شده و در مقابل، وضعیت بندر چابهار در ایران به دلایل متعددی مطلوب نیست. روحی‌صفت می‌گوید: «ما هیچ وقت در گذشته آمادگی اینکه بخواهیم وارد یک تعامل قوی با پاکستان بشویم نداشته‌ایم و حاضر نبودیم که سرمایه‌گذاری جدی کنیم. به عنوان مثال، نفت آنها را با شرایطی که این کشور می‌خواهد تأمین کنیم. در مورد توسعه بنادر جنوب شرقی هم همین مسئله مطرح است. نه از طرف ایران و نه از طرف مقابل اراده‌ای جدی برای توسعه و سرمایه‌گذاری وجود نداشته است. البته تحریم هم وجود داشته و آنها هم ملاحظه تحریم‌ها را می‌کنند. فکر می‌کنم در آینده هم پاکستان همین ملاحظات آمریکا را خواهد کرد و ما به این سرعت شاهد یک تحول مهم در روابط پاکستان نخواهیم بود».

یادداشت

جایگاه آمریکا و هند در مقابله با چین

اردوان امیراصلانی

به نظر می‌رسد بعد از شکست ایالات متحده در افغانستان، این کشور برای تقویت جبهه هند و اقیانوسیه و مقابله با نفوذ چین، بیش از هر زمان دیگری در جنوب آسیا حضور داشته باشد. اساسا آمریکا در حدود ۴۰ سال روی پاکستان و افغانستان به عنوان عوامل نفوذ در منطقه متمرکز بود، اما اکنون سیاست آمریکا درخصوص آسیا به همسایگان این کشورها توجه بیشتری دارد. اگرچه این کشورها از لحاظ سیاسی وزنه کمتری دارند، اما به لحاظ استراتژیک باید از پکن دور نگه داشته شوند.

با درنظرگرفتن این موضوع، دولت بایدن همکاری خود را با هند تقویت کرده است. مسلماً، این نزدیکی پیش از این در دوران دونالد ترامپ، به دلیل همدردی او با دولت ملی‌گرای افراطی نارندرا مودی، شتاب بیشتری را تجربه کرده بود. اگرچه دهلی نو، متحد دیرینه روسیه و مشتری صنایع دفاعی آن کشور، از رأی‌دادن به قطع‌نامه سازمان ملل درخصوص محکومیت تهاجم به اوکراین امتناع ورزید و به برنامه غرب برای اعمال تحریم‌ها علیه مسکو نپیوست، اما اکنون جانشین ترامپ قصد دارد در نزدیکی روابط فراتر برود. در همین راستا، دو کشور به زودی همکاری‌های جدیدی را در زمینه‌های دفاعی، حضور فضایی و به‌اشتراک‌گذاری اطلاعات دریایی اعلام خواهند کرد.

اما مهم‌تر از همه، لابی‌گری دیپلماتیک در سراسر آسیای جنوبی است که اخیرا برای رویارویی با چین به‌طور موفقیت‌آمیزی شدت یافته است. چندین کشور که در ابتدا عضو پروژه عظیم جاده ابریشم جدید بودند، در تعهدات دوجانبه خود با پکن تجدید نظر کرده‌اند. در این راستا، سریلانکا به عنوان یک «کشور آزمایشگاهی» برای ارزیابی اثربخشی توسعه محور هند و اقیانوس آرام برجسته است. چین با سرمایه‌گذاری در جزیره کلمبو قصد نفوذ به اقیانوس هند را دارد. اما امروز بحران دوگانه اقتصادی و سیاسی ثبات کشور را تهدید می‌کند، تا جایی که از جامعه بین‌الملل و نهادهای اقتصادی مانند صندوق بین‌المللی پول درخواست کمک کرده است. تا پیش از این، دولت نخست‌وزیر ماهیندا راجاپاکسا که آشکارا طرفدار چین بود، کمک هند و چین برای حل مشکلات داخلی را رد کرده بود. با این حال، سریلانکا که متوجه آثار مضر وابستگی بیش از حد به چین شده، در ماه‌های اخیر عمدا به همسایه خود نزدیک شده است. چندین پروژه توسعه با هند که برای مدت‌ها به تعویق افتاده بود، به ضرر قراردادهای چینی نهایی شده است. به عنوان مثال، پروژه ساخت مزرعه بادی در تنگه پالک که سریلانکا را از جنوب هند جدا می‌کند، در ابتدا به یک شرکت چینی سپرده شده بود و به همین دلیل چین خود را در حال غلبه بر رقیب هندی می‌دانست.

دهلی نو سریلانکا را به دریافت کمک از صندوق بین‌المللی پول و دیگر قدرت‌های بزرگ تشویق کرده و ایالات متحده در ازای آن وعده حمایت از تنوع‌بخشیدن به اقتصاد سریلانکا را داده است. این استراتژی منافع چین را به خطر می‌اندازد و پکن از این موضوع بسیار آزرده است و در پاسخ به آن حمایت مالی خود را ارائه کرده که تاکنون موفقیت نسبی داشته است. در واقع، تحولات سیاسی در جزیره به سمت تجدید حاکمیت سریلانکا و زیر سؤال بردن مشارکت با چین است.

پاکستان از دیگر همسایگان مشکل‌ساز هند است که در کانون توجه ایالات متحده قرار دارد، اگرچه دهلی نو از پیوندهای مبهم و طولانی‌مدت اسلام‌آباد و واشنگتن استقبال نمی‌کند و منافع دو کشور از مدت‌ها قبل در این مورد خاص از هم فاصله داشته است، اما دو کشور بر این باورند که افزایش افراط‌گرایی مذهبی در پاکستان برای ثبات هند و تعادل منطقه بسیار نگران‌کننده است. وابستگی مالی قابل توجه این کشور به چین و نزدیکی با مسکو که توسط نخست‌وزیر سابق عمران خان آغاز شد نیز دو موضوع نگران‌کننده برای ایالات متحده و هند است. با این حال، تحولات سیاسی اخیر در اسلام‌آباد، می‌تواند در نزدیکی روابط مؤثر باشد. ژنرال قمر جاوید باجوا، فرمانده ارتش پاکستان، نیز موافقت خود را با توافق با هند اعلام کرده و اتهامات عمران خان علیه مداخله احتمالی آمریکا در این کشور را رد می‌کند.

به دنبال تغییرات سیاسی در مجمع‌الجزایر مالدیو و دوری آن از پکن، نفوذ هند و آمریکا در این منطقه گسترش پیدا کرده است. مالدیو در سال ۲۰۲۰ توافق‌نامه‌ای در چارچوب همکاری نظامی با ایالات متحده امضا کرد. هند که زمانی نسبت به چنین اتحادی رویکرد محتاطانه داشت، اکنون علاقه خاصی به عقب‌راندن رقیب در حوزه نفوذ خود و قطع مسیر دریایی چین بین آسیا و شرق آفریقا دارد.

برای دولت میانه‌روی کشور کوهستانی نپال با موقعیت جغرافیایی استراتژیک و قرارگرفتن بین چین و هند، نزدیکی دوگانه با هند و آمریکا بسیار مطلوب است، این نزدیکی در دوران مائوئیست‌ها غیرقابل تصور بود. حتی امروز نیز کمونیست‌ها که طبیعتا طرفدار جاده ابریشم جدید چین هستند، مداخله آمریکا را حمله به حاکمیت نپال تلقی می‌کنند. با این حال، پارلمان نپال در فوریه گذشته پروژه کمک ۵۰۰ میلیون دلاری آژانس همکاری چالش هزاره که یک گروه امدادرسان آمریکایی است را تصویب کرد. این بودجه باید صرف مدرن‌سازی زیرساخت‌های حمل‌ونقل، برق و حمایت از یکپارچگی اقتصادی نپال با هند شود. برخلاف دهلی نو، کاتماندو همانند بوتان و بنگلادش حمله روسیه به اوکراین را در آخرین مجمع عمومی سازمان ملل متحد محکوم کرد. دولت بایدن در تلاش برای نزدیکی بیشتر با این کشورهاست.

به نظر می‌رسد واشنگتن در رقابت با پکن، هند را به عنوان شریک آسیایی و حامی مؤثر سیاست‌های خود انتخاب کرده باشد، زیرا این کشور منافع چشمگیری در کاهش حوزه نفوذ چین دارد. همکاری هند و آمریکا در جنوب آسیا تازه در آغاز راه است و نوید گسترش آن در سال‌های آینده را می‌دهد.

((حریم خطوط لوله انتقال گاز، حافظ سلامتی و ایمنی شماست))
شناسه آگهی ۱۳۰۰۴۴۲
نوبت اول
آگهی تجدید مناقصه
شماره مناقصه: ۸۷۶۸۰۴۷۲
شرکت انتقال گاز ایران
منطقه سه عملیات انتقال گاز
شرکت انتقال گاز ایران (منطقه سه عملیات انتقال گاز) در نظر دارد موضوع مناقصه به شرح ذیل را به روش مناقصه عمومی یک مرحله ای و ارزیابی کیفی (همزمان) به شماره فراخوان ۲۰۰۱۰۹۲۲۹۰۰۰۰۰۵ از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به پیمانکاران واجد صلاحیت واگذار نماید. لذا از متقاضیان شرکت در مناقصه دعوت به عمل می آید جهت دریافت اسناد مناقصه و استعلام ارزیابی کیفی از طریق سامانه ستادایران (www.setadiran.ir) اقدام نمایند.
۱ - موضوع مناقصه: تهیه مصالح و احداث تکیه گاهها و رنگ آمیزی لوله های ۸ اینچ روزمینی تاسیسات سراجه
۲ - زمان دریافت اسناد مناقصه و استعلام ارزیابی کیفی: از روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۱/۰۱/۲۹ تا روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۱/۰۲/۰۵
۳ - زمان بارگذاری اسناد مناقصه و استعلام ارزیابی کیفی: تا روز شنبه مورخ ۱۴۰۱/۰۲/۲۴
۴ - زمان بازگشایی پاکات استعلام ارزیابی کیفی: روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۱/۰۲/۲۵
۵ - میزان ونوع تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار: مبلغ ۵۱۵/۴۹۴/۸۷۷ ریال بصورت ضمانتنامه بانکی یا واریز وجه نقد
۶ - زمان تخمینی بازگشایی پاکات پیشنهادات مالی در تاریخ ۱۴۰۱/۰۳/۰۳ در تهران - جاده قدیم قم-باقرشهر - بلوار فلسطین- بعد از نیروگاه گازی ری - ستاد منطقه سه عملیات انتقال گاز می باشد که تاریخ دقیق آن متعاقباً به اطلاع می رسد.
تلفن تماس: ۵۱۰۶۲۸۴۷-۰۲۱ / نمابر: ۵۵۲۲۱۱۳۴-۰۲۱
یا به سایت های ذیل مراجعه فرمائید: http://www.District3.nigtc.ir http://iets.mporg.ir http://www.setadiran.ir
روابط عمومی منطقه سه عملیات انتقال گاز